

at få afskaffet forbeholdene, for forbeholdene har jo klare referencer til Lissabontraktaten. Det er klare referencer i den forstand, at hele retspolitikken bliver flyttet op i det overstatslige niveau, altså op i det niveau, hvor Europa-Parlamentet får indflydelse. Det vil sige, at Danmark kun har 13 ud af 751 stemmer. Der bliver flertalsafgørelser, og det vil sige, at vi kan stemmes ned. EF-Domstolen får det sidste ord, i modsætning til før, hvor det var Højesteret. Hele retsordning bliver altså grundlæggende omlagt via Lissabontraktaten. Det er det område, som regeringen går og pønser på at danskerne skal stemme om engang til efteråret. Vi kan ikke rigtig finde ud af, hvad det præcis er, vi skal stemme om, vi ved, at det er indeholdt i retsforbeholdet. Vi kan heller ikke rigtig finde ud af, hvornår det er, vi skal stemme, for det går regeringen og pusler med lidt for sig selv. Vi ved bare, at der i et eller andet omfang er nogle overvejelser, men vi ved fuldstændig klart, hvordan Lissabontraktaten ændrer på retspolitikken i EU, og derfor har vi i forbindelse med de, synes jeg, ærgerlige overvejelser, som regeringen gør sig om at ophæve retsforbeholdet, en pligt til at sørge for, at datagrundlaget, informationsgrundlaget, er så let tilgængeligt for befolkningen, som overhovedet muligt.

Det samme gør sig gældende i forhold til forsvarsforbeholdet, hvor man med en hidtil uset klarhed i artikel 45 i den nye traktat præciserer alle de ansvarsområder, som EU's nyoprettede forsvarsagentur fremover skal have. Det er ikke længere Forsvarsministeriet, der skal blotlægge Danmarks strategiske overvejelser, altså overveje, hvem der er fjender, og hvem der er venner; overveje, hvem det er, vi skal handle våben med, hvilke våben vi skal købe osv. Det er ikke længere Forsvarsministeriet, der skal afgøre det. Det er heller ikke NATO, som hidtil har været meget involveret. Nej, det er EU's nye forsvarsagentur. Det er altså en meget klar og en meget markant ændring, som sker med Lissabontraktaten, og som i den grad får aktualitet, når regeringen ønsker at ophæve forsvarsforbeholdet. Vi ved ikke præcis hvordan, vi ved ikke helt præcis hvornår, men vi ved, at man går og drømmer om det, og selvfølgelig skal befolkningen have den lettest mulige adgang til information om noget så vidtgående.

Kl. 17:25

Jeg havde godt forudset, at diskussionen om oplysningsmidlerne til EU-oplysningen ville

spille en rolle her i debatten. Men jeg må sige, at jeg ikke er særlig imponeret over de argumenter, der har været bragt frem. For ved alle andre lejligheder får vi at vide, at EU ikke skal være sådan en satellit, der bare flyver rundt i den politiske debat, nej, EU skal være en del af dagligdagen. Det skal være noget, der sådan gennemsyner hearts and minds, var jeg lige ved at sige, altså hjerner og hjerter, som vi kender det fra et andet politisk område. Det skal være noget, som vi alle sammen tænker på, uanset hvad det er, vi regulerer.

Det skal være en del af den indenrigspolitiske dagsorden, hører vi konstant fra de partier, som støtter Lissabontraktaten. Men hvis det er sådan, at EU skal være en helt almindelig del af den indenrigspolitiske dagsorden, hvorfor i alverden skal man så have en særegen oplysningspulje til det? Skal vi så også have en særegen oplysningspulje til udlændingepolitik, og skal vi så også have en særegen oplysningspulje til socialpolitik og alle mulige andre politiske områder? Det vil jo være fuldstændig absurd.

Man må stå ved sin politik. Det gør vi i hvert fald i Dansk Folkeparti. Vi synes, det er helt fint, at man ændrer oplysningsmidlerne, sådan at det er noget, vi vedtager fra år til år. Nogle gange vil det være bedre ting at bruge pengene på. Det kvitterer vi for at regeringen har erklæret sig enig i i finanslovforhandlingerne.

Så jeg vil ikke sige, at det er nedslående at opleve den modstand mod forslaget, som de øvrige partier har lagt for dagen. Det er egentlig heller ikke overraskende. Tværtimod er det meget symptomatisk for EU-debatten. Så længe man kan holde debatten her på Christiansborg, så længe man kan lulle befolkningen i søvn ved at sige, at det er et spørgsmål om peace in our time og i øvrigt om at sikre vækst og fremgang og så at glemme alle de negative ting, som vi andre febrilsk forsøger at pege på, jamen så er vi tilbage, hvor vi plejer at være. Så er vi i den EU-debat, som jasiden ønsker, og det står i diametral modsætning til det, vi ønsker i Dansk Folkeparti. Vi vil gerne have en konstruktiv debat om alle de problemer, som EU forårsager, men det forudsætter altså, at folk ved, hvad det er, vi taler om, og det kan de kun vide, hvis de får traktaten hjem i stuerne.

Kl. 17:27

Anden næstformand (Søren Espersen):

Jeg skal bede ordføreren blive stående. Der er en kort bemærkning fra fru Yildiz Akdoğan.